

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 52/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **LIAISON MARKETING COMPANY LIMITED**, P. O. Box 983, Victoria, Mahé, Republic of Seychelles, Registrar of International Business Companies, Company Number: 003809, zastúpenej JUDr. Jurajom Kulom, Mäsiarska 30, Košice, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 4C/262/2015-181 z 15. februára 2019, postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/81/2023-331 z 30. apríla 2024 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/139/2024 zo 4. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 12 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a Mestskému súdu Bratislava IV (ako právnomu nástupcovi Okresného súdu Bratislava I) prikázať, aby obnovil stav pred porušením práv sťažovateľky. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II. Skutkové východiská

2. Sťažovateľka sa žalobou domáhala zaplata 2 700 000 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Tvrdila, že v dôsledku úkonov orgánov verejnej moci v rámci trestného konania vedeného proti tretím fyzickým osobám boli zadržované peňažné prostriedky patriace sťažovateľke. Trestné konanie, v rámci ktorého boli peňažné prostriedky zadržované, bolo právoplatne skončené zastavením z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Orgány činné v trestnom konaní zadržované peňažné prostriedky vydali sťažovateľke po viac ako 10 rokoch. V príčinnej súvislosti s úkonmi orgánov verejnej moci sťažovateľke vznikla škoda, ktorej náhradu si uplatňovala v súdnom konaní.

3. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 4C/262/2015-181 z 15. februára 2019 žalobu sťažovateľky zamietol. Okrem iného konštatoval, že v konaní nešpecifikovala ani nekonkretizovala žiadne rozhodnutie, ktoré považuje za nezákonné a v dôsledku ktorého by jej mal vzniknúť nárok na náhradu škody, ktorej sa v konaní domáha. Rovnako neuviedla ani žiadny konkrétny úradný postup, ktorý považuje za nesprávny a ktorý by mal zakladať nárok na náhradu škody. Neuviedla ani žiadne skutkové okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, ktoré rozhodnutie považuje za nezákonné alebo ktorý postup považuje za nesprávny. Sťažovateľka neuviedla ani nekonkretizovala žiaden právny titul. Pri jej námietke, ktorou žiadala súd o poskytnutie lehoty na vyjadrenie, okresný súd poukázal na to, že konanie je na súde vedené od roku 2015, t. j. viac ako tri roky, počas ktorých bola sťažovateľka opakovane vyzývaná na preukázanie svojho nároku a na uvedenie podstatných skutočností. Súd preto návrhu sťažovateľky na poskytnutie lehoty na vyjadrenie nemohol vyhovieť, a to predovšetkým s poukazom na § 153 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Rovnako nemohol vyhovieť žiadosti sťažovateľky o poskytnutie lehoty na zvolenie si právneho zástupcu, pretože sťažovateľka mala viac ako tri roky čas a priestor na zvolenie si právneho zástupcu, avšak tak neučinila a navyše v konaní za ňu konal ako osoba oprávnená konať advokát, ktorý je riadne zapísaný do zoznamu advokátov vedený Slovenskou advokátskou komorou pôsobiaci a vykonávajúci advokátsku prax. Žiaden príslušný orgán nevyhodnotil zaistenie finančných prostriedkov ako rozhodnutie v rozpore so zákonom. Navyše, sťažovateľka ani pri jednom z uvedených rozhodnutí nepreukázala, či podala proti takémuto podľa jej názoru nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov, pretože len v takom prípade je možné priznať nárok na náhradu škody s poukazom na § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodnutie o zaistení peňažných prostriedkov z 21. januára 2002 bolo rozhodnutie štátnych orgánov Maďarskej republiky, preto Slovenská republika nemôže niesť zodpovednosť za takéto rozhodnutie. Taktiež rozhodnutie o vznesení obvinenia voči tretím osobám bolo rozhodnutie štátnych orgánov Maďarskej republiky.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 8Co/81/2023-331 z 30. apríla 2024 rozsudok okresného súdu potvrdil. Bez ďalšieho sa v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu, ktoré sú podrobne zhrnuté v odôvodnení jeho rozsudku, pričom náležite sú vysvetlené aj úvahy, ktoré k týmto záverom viedli.

Pokiaľ sťažovateľka v odvolaní a tiež v replike na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu zotrvala na námietke, že v konaní bolo porušené jej právo na súdnu ochranu, bola jej odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na rovnosť zbraní, pretože pri rozhodovaní súd prihliadal na písomné podania vo veci samej z 23. februára 2016, 10. marca 2016 a 14. apríla 2016, ktoré jej neboli riadne doručené, pričom okresný súd v konaní nepostupoval podľa § 168, § 170 a § 171 ods. 1 CSP o predbežnom prejednaní veci a k oboznámeniu, ktoré skutkové a právne tvrdenia sú podľa okresného súdu v konaní sporné, došlo až na prvom pojednávaní, na ktorom jej súd neposkytol lehotu na predloženie podrobného písomného vyjadrenia vo veci samej a nerešpektoval ani jej právo na právnu pomoc a zastupovanie zvoleným advokátom, v prítomnosti ktorého mal byť vykonaný aj ňou navrhovaný výsluch, krajský súd tieto námietky vyhodnotil ako neopodstatnené. Pokiaľ ide o písomné vyjadrenia žalovaného, z obsahu spisu vyplýva, že tieto boli sťažovateľke riadne doručené ešte v roku 2016 a sťažovateľke bola okresným súdom na jej žiadosť vyhotovená kópia celého spisu podľa stavu do 31. decembra 2017, ktorá jej bola doručená. Sťažovateľka tak mala nepochybne v priebehu konania dostatok príležitostí oboznámiť sa s obranou žalovaného a vyjadriť sa k nej. Pokiaľ ide o neuplatnenie inštitútu predbežného prejednanía veci, v tomto smere je na úvahe súdu, či sa mu jeho využitie javí ako vhodné a hospodárne, pričom procesný postup okresného súdu v danej veci nemožno považovať za nesprávny. Okresný súd sťažovateľke v priebehu celého konania nepochybne poskytol dostatočný priestor na uplatnenie jej tvrdení a argumentácie (prostriedkov procesného útoku), a preto o porušení jej práva na spravodlivý proces nemožno uvažovať. Nedôvodne v tomto smere sťažovateľka vytýka okresnému súdu aj to, že jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že jej neposkytol časový priestor na zabezpečenie splnomocnenia advokátom. Štatutárny orgán (riaditeľ) sťažovateľky [REDAKOVANÉ] je totiž sám advokátom, pričom navyše o poskytnutie času na splnomocnenie advokáta sťažovateľka žiadala na pojednávaní konanom 23. januára 2019, teda po viac než troch rokoch po podaní žaloby a za daného stavu nemožno jej žiadosť hodnotiť inak, než ako účelovú s prvkami zneužitia práva. Žiadne procesné práva sťažovateľky neboli porušené.

5. Proti rozsudku krajského súdu z 30. apríla 2024 podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. e) a f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) dovolanie sťažovateľky uznesením sp. zn. 8Cdo/139/2024 zo 4. decembra 2024 odmietol, a to v časti namietajúcej vady zmätočnosti (§ 420 CSP) podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 CSP) podľa § 447 písm. f) CSP.

III.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta, že závery súdov sú arbitrárne, neudržateľné.

7. Dovolací súd sa riadne nevysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami a námietkami proti procesnému postupu, skutkovým a právnym záverom súdov. Okresný súd sťažovateľke na prvom a jedinom pojednávaní odňal právo podľa § 181 ods. 4 CSP. Dovolací súd akceptoval zamedzenie sťažovateľke realizovať základné právo na právnu pomoc pri výsluchu štatutárneho zástupcu.

8. Vzhľadom na závažné nedostatky postupu sudkyne okresného súdu, ktorá vo veci rozhodovala, je dôvodné pochybovať o jej nezáujatosti.

9. Nebol zabezpečený a vykonaný ako dôkaz ani kompletný spisový materiál z trestného konania, ktorý je podstatným, základným neopomenuteľným dôkazom pre riadne zistenie skutkového stavu veci v súdnom konaní, ktorého právny základ spočíva v nezákonnom postupe a nezákonnom rozhodnutí orgánu verejnej moci voči sťažovateľke. Akékoľvek závery dovolacieho súdu o postupe orgánov Maďarskej republiky sú hypotetické, keďže v konaní nebolo vykonané dokazovanie spisovým materiálom v trestnej veci. Dovolací súd opomenul zákonným spôsobom vyhodnotiť okolnosť, že peňažné prostriedky patriace sťažovateľke boli zadržované slovenskými orgánmi činnými v trestnom konaní v súvislosti s trestným konaním vedeným proti tretím fyzickým osobám a že tieto peňažné prostriedky boli sťažovateľke vydané slovenskými orgánmi činnými v trestnom konaní až po viac ako 10 rokoch.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1 K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom okresného súdu a postupom a rozsudkom krajského súdu:

10. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

11. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom následne rozhodol krajský súd rozsudkom z 30. apríla 2024 ako súd odvolací, preto právomoc krajského súdu na preskúmanie rozsudku okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

12. Obdobne, pokiaľ sťažovateľka krajskému súdu ústavnou sťažnosťou vytýka nedostatočné odôvodnenie, problém neposkytnutia možnosti zabezpečenia právneho zastúpenia pri výsluchu štatutárneho zástupcu sťažovateľky, nerespektovania § 181 ods. 4 CSP, nedostatočné zistenie skutkového stavu veci (nevyžiadanie trestného spisu), ústavný súd uvádza, že sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie, v ktorom krajskému súdu vytýkala rovnaké nedostatky ako v ústavnej sťažnosti. O dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací uznesením zo 4. decembra 2024. Preskúmanie rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, prináležalo na základe dovolania podaného sťažovateľkou najvyššiemu súdu, ktorý o ňom rozhodol tak, že dovolanie odmietol. Právomoc najvyššieho súdu na preskúmanie rozsudku krajského súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

13. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku okresného súdu a postupu a rozsudku krajského súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej neprípustnosť.

IV.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu:

14. Všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho

postup v civilnom sporovom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný sporový poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 419 a nasl. CSP).

15. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu z hľadiska sťažovateľom namietaných väd podľa § 420 písm. e) a f) CSP a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu danými vadami netrpí.

17. Najvyšší súd uviedol, že nezistil žiadne dôvody, ktoré by spochybňovali nestrannosť a nezaujatosť vo veci konajúcej sudkyne okresného súdu, v tomto smere poukázal na § 49 ods. 3 CSP (bod 10 uznesenia najvyššieho súdu). Najvyšší súd sa tiež vyjadril k námietke nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, uzavrel, že sudy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom objasnili, ako v spore dospeli k záveru, že nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu (bod 14).

18. Najvyšší súd sa k námietkam týkajúcim sa procesného postupu okresného súdu vyjadril v bode 13.2 svojho uznesenia. Okrem iného uviedol, že na pojednávaní konanom 23. januára 2019 okresný súd podľa § 181 ods. 1 CSP oznámil stranám sporu, ktoré skutočnosti považuje za sporné, a síce titul, na základe ktorého si sťažovateľka uplatňuje nárok na náhradu škody a aj výšku škody, na čo sťažovateľka požiadala o poskytnutie lehoty na vyjadrenie a zvolenie si právneho zástupcu. V danej veci už okresný súd poukázal na to, že konanie bolo na súde vedené od roku 2015, t. j. viac ako tri roky (v čase rozhodovania okresného súdu), počas ktorých bola sťažovateľka opakovane vyzývaná na preukázanie svojho nároku a na uvedenie podstatných skutočností, predovšetkým na konkretizovanie titulu, na základe ktorého sa domáha nároku na náhradu škody, avšak sťažovateľka nevedela počas celého konania svoj nárok odôvodniť a neuviedla ani len základnú náležitosť, ktorou je špecifikácia právneho titulu, od ktorého svoj nárok odvodzuje. Okresný súd preto návrhu na poskytnutie lehoty na vyjadrenie nemohol vyhovieť, a to predovšetkým s poukazom na § 153 CSP. Keďže sťažovateľka neuviedla základné náležitosti žaloby, a to riadnu špecifikáciu svojho nároku spočívajúcu v uvedení konkrétneho právneho titulu, od ktorého odvodzovala svoj nárok, okresný súd jej nemohol poskytnúť ďalšiu lehotu na vyjadrenie a z tohto dôvodu odročiť pojednávanie, pretože by tým neúmerne predlžoval konanie a spôsoboval neodôvodnené prietahy. Okresný súd v konaní postupoval v zmysle § 157 CSP, teda tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu veci. Odvolací súd sa s predmetným postupom súdu prvej inštancie stotožnil. Preskúmaním spisového materiálu najvyšší súd konštatoval, že okresný súd poskytol sťažovateľke v spore dostatočný priestor na uplatnenie jej tvrdení a argumentácie (prostriedkov procesného útoku). Odvolací súd správne vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku, že sťažovateľke nebol poskytnutý časový priestor na zabezpečenie splnomocnenia advokátom, keďže štatutárny orgán (riaditeľ) sťažovateľky je sám advokátom, pričom navyše o poskytnutie času na splnomocnenie advokáta žiadala sťažovateľka (zjavne účelovo) až na pojednávaní konanom 23. januára 2019, teda po viac než troch rokoch po podaní žaloby.

19. K námietke neoboznámene sa s kompletným spisovým materiálom najvyšší súd konštatoval, že v danom prípade sťažovateľka celkom jasne a zreteľne učinila obsahom svojich odvolacích námietok, okrem iných aj námietku nevykonania dokazovania oboznámením sa s ďalším obsahom relevantného spisového materiálu, avšak odvolací súd na túto (odvoláciu) námietku neposkytol sťažovateľke (ako odvolateľovi) dostatočnú odpoveď, čím nepostupoval dôsledne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Aj napriek predmetnému pochybeniu dovolací súd nedospel k záveru o porušení práva sťažovateľky na spravodlivý proces, pretože z judikatúry najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu vyplýva, že len nevykonaním dôkazu, ktorý má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, sa znemožní strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Keďže v danom spore bol skutkový stav dostatočne zistený už v čase rozhodovania okresného súdu, čo konštatoval aj odvolací súd, dovolací súd nepovažoval nedostatočnú reakciu odvolacieho súdu na všetky odvolacie námietky za pochybenie takej intenzity, ktorá by odôvodňovala záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (bod 15.3).

20. Sťažovateľkou spochybnená hodnotiacia úvaha (resp. jej výsledok) odvolacieho súdu podľa názoru najvyššieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov odvolací riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

21. Najvyšší súd sa napokon vyjadril aj k dovolaním namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Uzavrel, že je mu známe, že správnej interpretácii zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá taký výklad, v zmysle ktorého rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (sp. zn. 4MCdo/15/2009). Avšak v okolnostiach danej veci, keď „prvotné“ rozhodnutia o zaistení peňažných prostriedkov a o začatí trestného konania boli vydané štátnymi orgánmi Maďarskej republiky, sťažovateľka nepreukázala, či podávala proti vydaným rozhodnutiam riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov a neoznačila ani žiadne konkrétne „nezákonné“ rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, od ktorého odvodzovala uplatnený nárok na náhradu škody, najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd tým, ako v danej veci posudzoval splnenie predpokladov na náhradu škody voči štátu, sťažovateľke nezmaril uplatnenie práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ústavy, nerozhodol v rozpore so zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. Napokon otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa aj v zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z. z. má vždy posudzovať so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. S poukazom na uvedené najvyšší súd nepovažoval ani uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP za dôvodný.

22. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa adekvátne a preskúmateľne vyjadril k dovolacím námietkam sťažovateľky, a to ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

23. Ústavný súd uzatvára, že medzi namietaným porušením čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

24. Ústavný súd preto v časti namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že tento článok ústavy je vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a ako taký má charakter všeobecných ústavných princípov. Napriek tomu, že je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemá charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, I. ÚS 518/2013). Uvedené obdobne platí aj pre čl. 14 dohovoru. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu